

Фото люб'язно надано автором.

Дара Корній — українська письменниця, відкриття конкурсу «Коронація слова—2010», на якому її роман «Гонимарник» здобув третю премію, а згодом відзнаку «Дебют року». Відтоді список її романів побільшав, і кожний новий твір мав успіх у читачів. Романи Дари Корній вирізняються неповторним стилем, у якому українська міфологія гармонійно переплітається з реальністю сьогодення.

Історія-притча. Історія-казка. Історія-кохання.

Наче грім серед ясного неба була для Магди зрада чоловіка. Все її життя миттєво розпалося, як картковий будиночок, мало не розчавивши її. Проте втрата себе колишньої стала для Магди водночас її новим народженням... Відтепер вона — Мавка, чарівна й нещадна, жінка, яка підкорює чоловіків і розбиває їхні серця, міцно зачинивши двері у власне... Але, мабуть, сама доля вела Магду-Мавку крізь життєві перешкоди та пекло випаленої душі, щоб одного разу спекотними вулицями Києва привести до Ньюго...

Зорієнтуватися на перехресті, правильно прочитати знаки і відчутти ходовий вігер не просто — і в легенді, і тим паче в реальному житті. Та все під силу тоді, коли знаєш, куди і заради чого йдеш. Важливо рухатися, йти, пересуватися — навіть тоді, коли втрачено сенс. Важливо зберігати чисте і гаряче серце — навіть коли його наче рідким азотом облили і присипали попелом... Важливо рухатися з вірою, що кожен рух — це крок назустріч. Хай різними шляхами. Через такі несхожі і такі однаково дошкульні перешкоди. Рухатися, щоб нарешті зустрітися.

Ольга Хвостова, письменниця

www.trade.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-7842-7

9 789661 478427

Дара Корній ЩОДЕННИК МАВКИ

від лауреатки конкурсу «КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

Дара Корній

ЩОДЕННИК МАВКИ

від лауреатки конкурсу
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

Для щастя
потрібні двоє

Дара Корній

ЩОДЕННИК МАВКИ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2014 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
К67

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Сергій Ткачов*

ISBN 978-966-14-7842-7

- © Замойська М. І., 2014
- © DepositPhotos.com / dell640, olly18, depositedhar, обкладинка, 2014
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2014
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2014

Збірка таємниць

У ваших руках опинився щоденник, чужий щоденник. Ви знаєте, що можете його прочитати, ніхто й не довідається і слова не скаже... «Звісно, читати! То цілий світ, у який тобі волею випадку дозволено зазирнути Вищими силами...» — торочить підсвідомість, а розум застерігає: «Нечемно читати чужий щоденник. Та ще й чий — Мавчин... Хтозна, куди заведе тебе ця химера...»

Від того, до кого ви дослухаєтеся, залежить значно більше, ніж кілька наступних днів, відведених на читання. Можна поставити цю книжку на найдальшу полицю і зараз же забути про неї. А якщо таки наважитесь прочитати, далі буде кілька тижнів спогадів, роздумів, переосмислень і, можливо, зустрічей, яких давно чекаєш. Бо все це Дара Корній заклала в рядках, між рядків і поза рядками «Щоденника Мавки».

Звісно, ви читали про Мавку в «Лісовій пісні» Лесі Українки, знаєте, що вона — лісова німфа, донька верби, яка закохалася в земного чоловіка. Ви чули і про Чугайстра — міфічного персонажа, який, звабивши, занапастить Мавку... Такі казкові, такі далекі від реальності персонажі в романі Дари Корній відкриваються по-новому, несподівано просто і близько. З теплої казки — в обпечені холодом будні: вірна віддана дружина враз стає жінкою, що міняє чоловіків як навіть не рукавички, а панчохи. Одружений зі своєю музою художник після розлучення тікає від світу у самотність і віддається творчості... Успішна, але бездітна жінка, відпустивши чоловіка до іншої, яка народила йому дитину, перетворюється на алкоголичку-бомжиху... Заможний

мужчина за допомогою найманця-ловеласа і непристойно великих грошей марно намагається купити любов тієї, у яку закохався... Хто і кого може і мусить врятувати? І хто кому Мавка, Чугайстер та вовкулака?..

Зорієнтуватися на перехресті, правильно прочитати знаки і відчутти попутний вітер не просто — і в легенді, і тим паче в реальному житті. Та все під силу тоді, коли знаєш, куди і заради чого йдеш. Важливо рухатися, йти, пересуватися — навіть тоді, коли втрачено сенс. Важливо зберігати серце чистим і гарячим, навіть коли його наче рідким азотом облили і присипали попелом... Важливо рухатися з вірою, що кожен рух — це крок назустріч. Хай різними шляхами. Через такі несхожі й такі однаково дошкульні перешкоди. Рухатися, щоб нарешті зустрітися. Зовсім випадково. Та чи ж випадково?..

Не одну і не дві таємниці ховає в собі ця книга. А таємниця — як двосічний меч: містить інформацію, яка водночас прагне бути відкритою і залишатися закритою... Та й відкривається таємниця не всім, а тільки тим, хто має в собі її відгадку... Таємниці найзручніше зберігати у легендах, притчах і щоденниках, може, через це «Щоденник Мавки» складається з історій-притч, історій-легенд і однієї наскрізної історії, яка водночас є і притчею, і легендою.

Є книги, про які кажуть, що вони легко читаються, — це саме про новий твір Дари Корній. Є романи, про які довго думаєш і розповідаєш знайомим у хвилі відвертості, — це саме про «Щоденник Мавки». Він писався в буремний час і несе в собі імпульс до пошуку правди та відкриття таємниць. Спочатку здається, що чужих, але перше враження буває оманливе... Особливо тоді, коли в справу вступають Вищі сили, за провідницю в них — досвідчена чарівниця слова Дара Корній, а у ваших руках збірка таємниць (чужих, але наскільки чужих? От у чому питання!) — «Щоденник Мавки».

Ольга Хвостова

Для щастя потрібні двоє.

Так сказала мама

Як солодко грає,
як глибоко крає,
розтинає мені груди,
серденько виймає...

Леся Українка.

Лісова пісня

Я — Мавка!

Я душа мами верби. Її кров та її серце. Чи житиме моя матуся, коли я її залишу? Ніколи про це не запитувала, та звідкись знаю, що житиме, бо навіть вона знає, що рано чи пізно я назавжди від неї піду. Не на одну ніч чи на день, щоб побавитися зі своїми сестрицями. А назавжди. З Мавками таке завжди трапляється. Але мама верба це переживе, вона стане прихистком для іншого юного серця і буде довгими зимовими ночами розповідати добрі казки, колихати на своїх руках-віттях.

Я — Мавка. У мене каро-зелені очі та довге темне волосся. Я не схожа на жодну зі своїх посестер. Бо вони всі блакитноокі білявки чи синьоокі русявки. Я — інша, бо народилася в найтемнішу та найдовшу в році ніч. Душа юної дівчини, яка вміла любити, та не змогла втримати ту любов, заблукала в нашому лісі, втомлена, заснула посеред білої галявини і... Тоді народилася Я. Мама верба каже, що мої очі при народженні були наче аметисти, та коли настала весна — вони враз змінили барву.

Весна! Я люблю весну. Вона ніжна та лагідна, наче матуся. То вона подарувала мені своєї смарагдової барви, і мої очі посвітлішали...

Я — Мавка.

Дитина природи. Я люблю, як вітер небом потішно жене до водопою небесного хмари-коні. Я люблю роздивлятися, як сонечко ясне своїми ніжними пальчиками заплітає щоранку пишні коси днині, а на ніч розплітає їх, вкладаючи днину спати на шовковисті багрянні перини. Люблю

Він узяв до рук сопілку калинову та загравав, загравав для мене... Палко та нестримно, наче востаннє...

Я стояла над прірвою, над бистрою рікою. Черемош бурхливо ніс свої води. Я стояла на кручі і дивилася вниз, я слухала душу мого Чугайстра, голос калинової сопілки. Я була щаслива! Уся співала, ставала небом, зорями, хмарами, вітром... і мені враз захотілося стати птахою і від кохання злетіти в небо. Перший сонячний промінь ніжно ковзнув по горі. Легкий докір був у тому вітанні. Вітер заचाївся у вітті столітніх смерек, бо він чекав, бо він поштар, що приносить від мавок погані вісті. А я не зважала, бо мій Чугайстер грав, а в мені росли та міцніли крила. О, як вабить це бездонне небо вгорі, як зве це безконечне небо внизу. Я — Мавка, яка кохає, і чи потрібні кохання крила? Хочеш літати — лети, і я...

...полетіла!

Прокинулася...

Мені часто сниться цей сон. І я знаю тепер, хто він — мій Чугайстер. Я можу назвати вам його ім'я, прізвище, місце праці та домашню адресу. О, я щоразу прокидаюся тоді, коли, відриваючись від землі, в останній момент озирнувшись, замість закоханих очей Чугайстра натикаюся на очі вбивці, очі звіра, лихі, бездушні, холодні, крижані... Там немає неба, там захована зима — холодна, відчайдушно бездушна.

І я, я сполохано падаю. Не знаю тільки — у небо чи в провалля, бо...

Я — Мавка...

І це моя історія.

Де сон став реальністю.

І я додивлюся його до кінця...

Розділ І

Чуже небо

1. Несправжнє

Що відбувається, коли настає кінець світу? Світу, створеного ним і тобою для щастя. Світу, виплеканого любов'ю, добрими намірами, наснагою, бажаннями, прагненнями, сподіваннями. І той світ ураз зачинає валитися.

Небо над головою, яке ти вважала майже ідеально блакитним, дрібно поцятковане правильної форми хмарками (звісно, як же ж без них), чомусь перетворюється на кусень пластику. І той пластик, як з'ясується згодом, доволі грубо замальований брудною фарбою. І сонце, оте найсправніше, найлагідніше, зовсім не сонце, а лише жарівка, навіть не стовольтова. Воно мляво мерехтить від перепаду напруги в мережі і от-от згасне. А смарагдова трава під ногами? Ох-ох, жінко! То зовсім не трава. Нахилися, торкнися рукою. Усе несправжнє, груба робота: нитки зеленого кольору наклеєні на чорний картон. Чорний картон замість справжньої землі. І так з усім, до чого торкаються твої руки, твої очі, уста...

Божевілья. То рожеві окуляри падають і розбиваються. О, ти б ніколи не наважилася їх зняти, якби знала, що чекає тебе. Дурепо, навіщо ти зняла окуляри? Так-так, бо вже краще померти, аніж прийняти *таку* правду. Але ти жива.

ЖИВА!

І вся правда, гірка, солодка, масна, глевка, потворна, потороча, тепер перед тобою... Коли з личин найближчих людей спадають маски, під ними з'являється вона — правда.

Можна зробити надзусилля та відвести очі від того виду. Але ти не відвертаєшся. Знічено дивишся на розбиті

рожеві окуляри під ногами, а тоді сердито і трохи розгублено топчешся по скельцях, щоб не було спокуси склеїти та повернути їх назад. Усі діти рано чи пізно виростають, навіть з улюблених джинсів чи мештів. Ти нарешті виросла. І ціна твоєї дорослості — це зірвані маски рідних тобі людей. Жахливе твориво. Бо, здерши з личин маски, ти побачила, що зняла з лица ще й омертвілу шкіру, а там — смерть, яка неминуха, бо ще живе майже розклаталося...

І ти, чи не вперше, хочеш чути тільки правду. Не порожні балачки, не якість дивакуваті пояснення, а правду. Що ж, сама напросилася. Отримуєш укупі з нею й вирок. Вирок, кинутий тобі збайдужілим голосом. Навіть не очі-в-очі, як мав би вчинити справжній чоловік. А отак — грубо і похапцем. Так чинять лишень боягузи. Ти згодом це зрозумієш та приймеш, а поки, після почутого, тільки біль, жахливий, убивчий, осоружний. І ти — відкрита рана, змучена, зболена від пожеж, які зараз мчать тілом, та незабаром усе вигорить і вкриється кригою.

Біль від слів. Уже сам він мав би тебе прицвяхувати, розчавити, розмазати, перетворити на місиво:

— Подивися на себе, чудо. На кого ти схожа? Жалюгідна, зачухана, зачумлена домогосподарка. То ти смієш щось там паякати про мораль? Дуринда, яка ти непутня дуринда! Шо ти там варнякаєш? Вірність, клятва біля вівтаря, приплела ще й заповіді Божі. Хто за ними нинька живе? Покажи хоч одного ідіота. Навіть монахи в монастирях давно перетворили це на продукт, яким можна і треба торгувати. Ох, дуринда! Усі люди так живуть і вже давно брешуть — ближньому, Богу, а найбільше — собі. Люба моя, то все умовності, традиції, які не мають жодної вартості. Що тобі не подобається? Те, що в мене є коханка? Не заперечую. Ти спитала — я відповідаю чесно. Ліпше б ти не питала, бо із твоїм ставленням до світу краще залишатися сліпим, глухим та німим. Хочеш знати, чому вона? Тому що

вона ліпша від тебе: молодша, красивіша, успішніша, вона... Вона — це і гроші, і спільний бізнес. Вона — це можливість побачити світ. А ти? Борщі, вареники, сопливі діти, якісь твої дурнуваті фантазії про вічну любов та вірність. Кому то все тре, га? Уже цвіллю давно покрилося, бо нічого вічного не буває. Що не так? Ну, сплю я з нею, але ж через «не хо» сплю й з тобою. На всіх стане. Не кліпай, як пришелєпа. Ти так не можеш? Хе! А поки не знала — могла ж? Ми з нею разом уже не перший рік і навіть не другий. Не роби такі великі очі. Женеш мене? Ой, тримайте мене! Мураха замахнулася рукою на слона. Може, ще спробуєш укусити?

Вона сиділа в кутку кімнати на підлозі, притискаючи до грудей альбом із сімейними фотографіями та заплющивши очі. Він своїм майже двометровим ростом нависав над нею скелею. Опасиста фігура, запхана в дорогий костюм, зараз не вражала солідністю. Вона лякала жінку, тому та й зажмурилася. Маленькі карі очі на круглому обличчі чоловіка пропікали. Смоляне волосся, дуже коротко стрижене, аж покрилося інеєм від холоду, яким віяло від його слів. Кидав ними, бив безжально, жорстоко, влучно. І її світ падав, валився, горів, душив димом. Не було сліз, дим їх забрав, не вистачало повітря, вогонь його випив, тому майже не дихала. Вона помирала. Кожною клітинкою свого тіла відчувала це. Німіло обличчя, очі наливалися сірістю, тіло — байдужістю... Та в когось, очевидно, були інші наміри щодо неї, можливо в того, хто її береже. Янгол підставив крило, і вона досі дихала... А остання гранітна плита, яка служила колись дахом її світу, чомусь досі не впала на голову, щоб розчавити-знищити.

— Але цей, як же так? Тоді це також несправжнє? — простягла йому фотографію, де він, вона, донечки — веселі, щасливі, усміхнені.

Він кволо, знехотя взяв знімок, покрутив, криво посміхнувся.

Після...

Олексій сьогодні знову говорив з батьком... Широ говорив... Відразу після Києва, кинувши речі, поспіхом, навіть не замкнувши хати, побіг до ріки змивати сум'яття та великий гріх жадання чужого, того, що вже ніколи за жодних обставин йому не належатиме...

Слова молитви, доброго та всепрощаючого Бога звучали голосно... Умиротворення вкупі з водою великої ріки вливалося у його серце...

Зайшов у хату... Нарешті... Він удома. Тут відчував себе захищеним. Нарешті все так, як має бути. Усе по-справжньому. У нього в серці є одна любов, і він не має права з нею битися, бо від цього вона буде тільки страждати та кровити, занапащаючи того, хто її носить. То кому від того гірше? У нього над ліжком оберегом висить портрет Мавки. Зимової Мавки. Сумні очі, зелене волосся, і вона посеред лісу — зимового, холодного... А тут, над його ліжком, де завжди тепло, він так собі гадав — Мавці не має бути зимно... І правда, вона тепер не мерзне. Хтось знайшовся справжній, вона його називає Кареном і він старший від неї, і він її кохає, і він не дозволить її образити. То він відігрів її душу.

Приготував сяку-таку вечерю, наче відкладав час повернення до спальні, до того моменту, коли треба ставати до нічної молитви перед образами, які висіли зовсім поруч з портретом Мавки... Аж розсердився на себе за нерішучість, запалив свічку, поплентався спати. Бо завтра новий день і справ у нього чимало — вісь тріснула у возі, треба

підлатати кінську упряж, по городу з сапою пройтися, бо вже зела-бур'яну набралось.

Поставив свічку перед образами, навіть не дивився ні в бік свого ліжка, ні в бік Мавчиного портрета (завтра при денному світлі він перевісить її в дальню кімнату для гостей), а зараз: «Отче наш, що еси на небесах...»

Розвернувся в бік ліжка з рухом зняти сорочку і...

...Вона лежала на ліжку, згорнувшись калачиком, рівно та глибоко дихаючи. Мавці снилися янголи, вона кутиками губ ніжно посміхалася.

Його серце зупинилося.

Ні-ні, йому ввижається, бо то не може бути правдою, аж ніяк не може бути... Він з'їхав з глузду. Разів п'ять закривав та відкривав очі. Мавка не щезла.

Розглядав її. Тільки зараз помітив, що вона змінила колір волосся, стала трохи рудою. Як він позавчора то не помітив? Бовдур, бовдур, бовдур, котрий бачив тільки щасливі очі Мавки...

Присів навколішки, поклав голову поруч з її і боявся навіть дихати, не вірячи тому, що зараз на правду бачив. Чи не бачив? Зоровий глузд противився, душа співала: «То вона. Не витвір уяви. Справді вона...» Вона пахла так, як завжди пахла його Мавка: квітами польовими та степом...

Серце оживало, зачало стукати.

— Мавко, — не стримався, покликав пошерхлими губами.

Боляче вкусив себе за язик. Що ти робиш, телепню? Вона ж мана... Відведи погляд, вона й розвіється. Увіп'явся очима, аж ті засльозилися і... Таки кліпнув, кліпнув. Ну, все, вона зараз зникне. Та Мавка не зникала. Вона солодко потягнулася, замуракала щось собі ледь чутно під ніс та розплющила очі.

Очі в очі... Ніжні блискітки в сонному безмежжі зелено-карого моря...

— Привіт, — прошепотіла ледь чутно. — Ти дочитав мій щоденник? Дочитав? До останньої букви?

Він ствердно закивав.

— Ти пам'ятаєш, Мамаю, слова, якими він починається? — говорила ледь чутно, ще спросоння, та він дуже добре чув, бачив, відчував, переповнювався.

Кивнув і також ледь чутно відповів, бо слова не мали зараз великого значення, вона їх вгадувала, зазираючи йому в душу, читала вже давно у його серці:

— Для щастя потрібні двоє... — і додав трохи недоречно: — Так сказала мама!

Вона посміхнулася, рукою ніжно торкнулася його пересохлих губ:

— Двоє, Мамаю. Двоє. Для щастя потрібні він та вона.

Квітень 2013 — травень 2014 року

Зміст

Збірка таємниць.....	5
Розділ І. Чуже небо.....	15
1. Несправжнє.....	17
2. Склянка з водою.....	38
3. Машка.....	49
4. Чи так, чи сяк — не пропадеш, бо козак.....	62
5. Те, що повище зір.....	70
6. Блудень.....	84
7. Удома.....	93
8. Антоніна.....	107
9. Робота як робота.....	116
Розділ ІІ. Альфа і Омега.....	133
1. Вити на місяць.....	135
2. Світ Чугайстрів.....	147
3. Там, де багато неба.....	159
4. Плач Мавки.....	169
5. Не Марія з Магди.....	187
6. Сумніви.....	200
7. Мамай.....	214
8. Звір чи Цар?.....	220
9. Доля.....	234
10. Роса.....	242
11. Чекання.....	263
12. Карен Вігольдович.....	270
13. Щасливиця.....	284
Після.....	297

Літературно-художнє видання

КОРНІЙ Дара
Щоденник Мавки
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Т. М. Віланова*
Художній редактор *М. В. Єфімова*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *О. Є. Замазій*

Підписано до друку 08.08.2014. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 15,96.
Наклад 7000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ВАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 2891 від 04.07.2007 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Корній Д.

К67 Щоденник Мавки : роман / Дара Корній ; передм. О. Хвостової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2014. — 304 с.

ISBN 978-966-14-7842-7

Для Магдалени світ зруйнувався тієї миті, коли її чоловік оголосив, що має коханку — молоду, вродливу, успішну. Гранітна плита, яка була дахом її старого світу, впала... та не прибила, а, навпаки, вивільнила Магду. Та щоб усвідомити це, спочатку треба було дістатися дна... Учорашня сіра миша зі зболеним поглядом перетворилася на жінку, яку вона бачила вві сні, — красиву, впевнену, владну... Мавку, яка вміє зачаровувати чоловіків та розбивати їхні серця — але у власне не впускати нікого. Та життя плете свої візерунки, і одного разу два шляхи, яким долею судилося бути одним, зійшлися... Та не все так просто. Бо кохання може стати оманюю.

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

Від української Стефані Майер!

Світло не може існувати без темряви, а інколи вони навіть закохуються одне в одного: Птаха — світла безсмертна, Стриб — темний. А от Мальва ще не визначилася, ба більше — дівчина донедавна й гадки не мала про своє покликання і про те, чия кров тече в її жилах. До сімнадцяти років Птаха берегла її як зіницю ока, та вже час її квіточці розпускати пелюстки — чорні чи білі, новонароджена безсмертна обиратиме сама!

Продовження популярного циклу «Зворотний бік»!

Юна Мальва, тільки-но здобувши статус безсмертної, змушена йти у світ темних, і невідомо, чи витримає вона гідно це випробування. Як і герой «Варти» Сергія Лук'яненко, Мальва мусить обрати бік сили. Знання безсмертної зростають із кожним днем, і темний бік приваблює своєю силою й обіцянками цілковитої влади, адже її батько Стрибог — наймогутніший темний. Але на світлому боці в неї залишилися близькі люди та коханий... Від того, чи витримає Мальва випробування, залежить доля багатьох світів, однак не варто недооцінювати підступність темної сили...

Несподіваний, повний трагізму, пристрасті і зірок роман

Вона — Зоряна, Зірка. Він — Сергій, Лічо-зір. Ці двоє дивні, і вони не могли не зустрітися, хай навіть ця зустріч принесла обом страждання. Історія їхнього кохання почалась як чудесне визволення зі світу самотності, страху та гріха. Ці двоє пізнали божественну радість і єднання душ. Але невдовзі настануть часи туги, і вони мають подолати їх любов'ю, якої ще не було: ось вона, беріть, володійте, ця зірка — для вас.

Гостросюжетний містичний роман!

Ніч. Степ. Сніг. Зима. І в яку історію ти знову вплуталася, Рус-лано? Що (чи хто?) вело тебе, коли опинилася новорічної ночі посеред засніженого безмежжя й наштовхнулася там «випадково» на самотню маленьку дівчинку, зовсім замерзлу?! Довкола нікого. Ані живих, ані мертвих. Лишень стужа, мі-сяць вповні та замети. Що маля тут ро-бить, одне-однісіньке?

З цієї зустрічі починається химерна, загадкова та зовсім не казкова зимова історія. Провінційним містечком проко-чуться серія загадкових вбивств, у які виявляються вплутаними малі діти, дав-но мертві діти... Хтось безжальний та жорстокий, вважаючи себе Богом, склав сценарій помсти, і він не зупиниться, поки не вб'є останнього зі «списку приречених».

